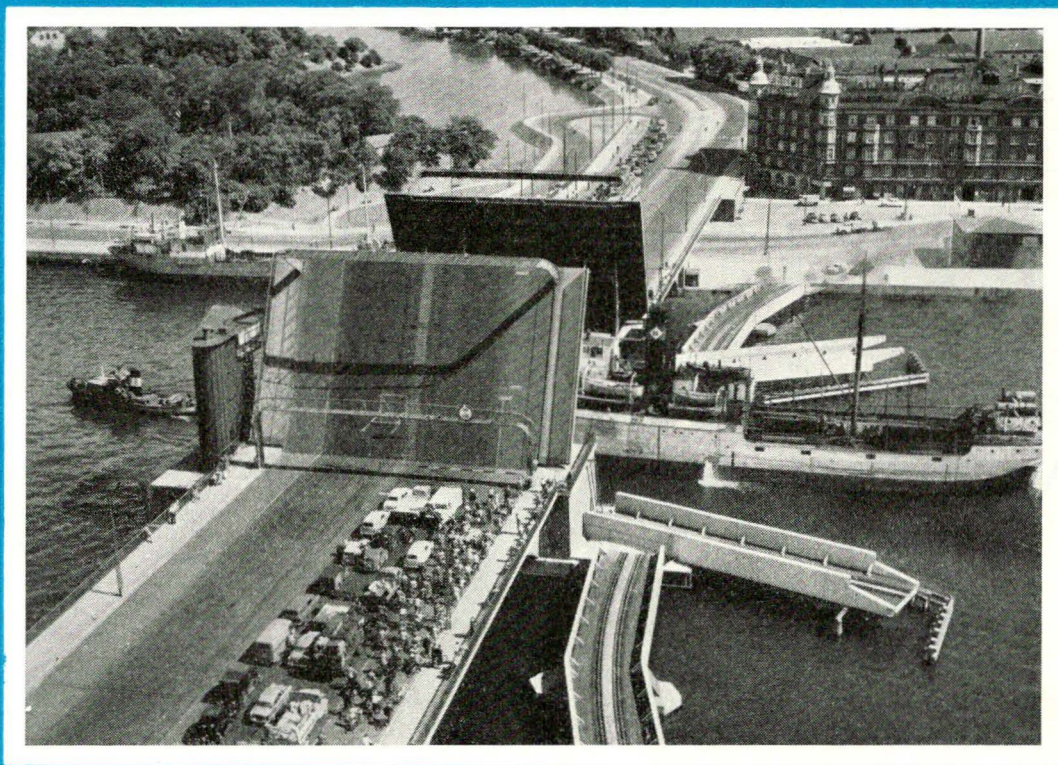

DANSK LOKOMOTIV TIDENDE

Udgivet af Dansk Lokomotivmands Forening

NUMMER 19 . 5. OKTOBER 1958 . 58. ÅRGANG

Statsbanepersonalets priv. gens. Hjælpekasse (Vejlekassen)

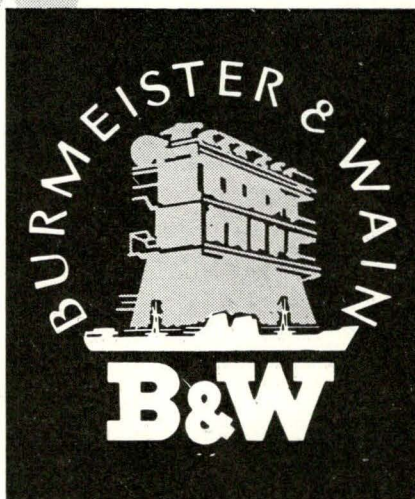
- leading in the maritime

B&W

B&W

B&W

SKIBSBYGNING
REPARATIONER
DIESELMOTORER
med og uden
TURBOLADNING

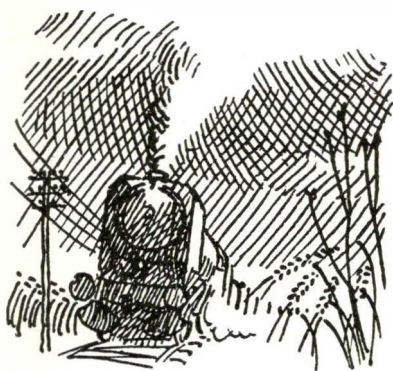
World...

B&W

B&W

BURMEISTER & WAIN

København · Danmark

DANSK LOKOMOTIV TIDENDE

NR. 19-58. ÅRGANG

5. OKTOBER 1958

★

Indhold:

Tjenestemanden i fremtiden	307
Nordisk nyt - Norge	308
Hvorfor gør lokomotivmændene alt dette for os?	309
Svagføreindsamlingen	311
Nordisk kursus 1958	312
Kampen om sjælene	314
Fra medlemskredsen	315
Fællesorganisationen DSB's dele- geretmøde	316
Svagførs hilsen	316
Fremads Folkebibliotek	317
Under DLF	317
Personalia	318
Lokomotivmændenes Enkekasse	318

Forsidebillede:

Trafikophobning på Langebro i
København.

★

Redaktører:

E. Greve Petersen
(ansvarshavende)

K. B. Knudsen.

Redaktion og ekspedition:

Hellerupvej 44, Hellerup.
Telefon Hell. 7269.
Kontortid 10-16.

Annonce-ekspedition:

Studivestergade 49, København K.
Tlf. Central 12327 og Palæ 1142.

Giro 22289.

Kontortid kl. 8,30 til 16.

Frederiksberg Bogtrykkeri
Howitzvej 49.

Tjenestemanden i fremtiden

Et af de problemer, som blev drøftet i lønningskommissionen under dennes arbejde, var spørgsmålet om, at tjenestemandstillingen i den forstand, som vi kender i dag, skulle opretholdes i tiden fremover, eller om staten skulle gå over til anvendelse af arbejdskraft antaget på vilkår, der bl. a. ikke gav ret til pension, når arbejdet ophørte på grund af alder eller sygdom.

Spørgsmålet gav uden tvivl ikke anledning til voldsomme meningsudvekslinger mellem kommissionens medlemmer, men et resultat deraf blev dog, at der opnåedes enighed om, at når kommissionen havde afsluttet sit arbejde med behandling af forslag til en ny tjenestemandsløve, skulle der nedsættes et udvalg, som alene skulle beskæftige sig med dette spørgsmål. Udvalget skal bestå af repræsentanter fra de politiske partier samt fra tjenestemandorganisationerne, og det bliver interessant at se, hvilket resultat man kommer til. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det ikke er hensigten, at nogle af de nuværende tjenestemænds vilkår vil blive berørt heraf.

Det er partiet Venstre, der fortrinsvis har været fremme med dette spørgsmål, og det er vist almindelig kendt, at det er Venstres tidligere finansminister, professor Thorkil Kristensen, som særlig har slået til lyd herfor. Professoren var ikke selv medlem af kommissionen, men hans betydelige indflydelse indenfor partiet kan ikke underkendes, og det må også erkendes, at der fra andet hold lyttes, når Thorkil Kristensen giver udtryk for sine ideer og tanker.

Baggrunden for forslaget fremkomst er, at udgiften til pensionerne skal nedbringes, og det er for så vidt interessant at konstatere, at andre betydende politikere tidligere har omtalt, at her var et problem, der burde tages op til nøjere undersøgelse og eventuelle ændringer.

Det var den tidligere kendte socialdemokratiske finansminister, H. P. Hansen, i Staunings regering, der ved siden af sin rigsdagsvirksomhed også var stærkt kommunalpolitisk interesseret, og som formand for købstadskommunernes sammenslutning holdt han i 1939 et foredrag på »Hindsgavl« for deltagere i et kursus arrangeret af »Socialpolitisk Forening«, hvori han gav udtryk for den opfattelse, at stat og kommune ville blive belastet med meget store pensionsudgifter til tjenestemænd i årene fremover, og det ville være formålstjenligt, om man tog hele problemet op til debat under hensyn til belastningen af statens og kommunernes økonomi i fremtiden.

Udviklingen har imidlertid vist, at H. P. Hansens tanker overhovedet ikke har fundet grobund, idet det viser sig, at antallet af tjenestemænd indenfor stat, kommune og koncessionerede selskaber i årene siden 1939 har vist en stadig stigende tendens, og om denne stigning nu kan bringes til ophør er meget tvivlsomt, når man tager i betragtning, hvor fast indgroede traditioner, der i virkeligheden eksisterer i det danske samfund taget som helhed.

Givetvis vil udvalget i første række komme til at beskæftige sig med, om det i fremtiden bliver billigere for staten at anvende arbejdskraft, som ikke får pensionsret, og i anden række

NSB investerer

Ifølge »Jernbanemanden« skal der investeres 2418 mill. kr. i de norske statsbaner over en ti-årsperiode. Ved yderligere rationalisering skal man kunne spare 150 mill. kr. om året.

Den store plan omfatter nyinvesteringer, dækning af nuværende fornyelsesunderskud og løbende normalfornyelser i ti-årsperioden. Omkring 41 pct. af foran nævnte beløb repræsenterer nyinvestering.

Indtil man får en bedre oversigt over transportbehovet, vil banenettet ikke blive udvidet, og der ønskes adgang til nedlægning af urentable baner, medmindre disse af samfundsmæssige hensyn bør opretholdes. I så fald bør disse strækningers underskud dækkes ved specielle tilskud.

Moderniseringsprogrammet gælder trækraften, effektiviteten af stationstjenesten, toggangen og ruteordningen med henblik på at øge konkurrenceevnen, automatisering af sikkerhedstjenesten, udbedring af strækningerne og rationalisering af strækningernes vedligeholdelse.

I tilslutning hertil understreges det principielt, at jernbanerne må drives forretningsmæssig efter privatøkonomiske retningslinier, idet det naturlige grundlag for driftspolitikken må blive omkostningsansvarsprincippet, det vil sige, at bedriften skal have fuldt ansvar for at dække sine egne omkostninger ved egne indtægter efter privatøkonomiske retningslinier. Men i så fald må det være en absolut forudsætning, at det nuværende fornyelsesunderskud elimineres ved ekstraordinære bevillinger.

Takstpolitikken må bort fra værditakstsystemet og over til at bygge på transportomkostninger og således, at takstfastsættelse gøres elastisk på konkurrencemæssigt grundlag.

Man har planer om at nedlægge 19 trafiksvage baner og herigennem opnå en omkostningsbesparelse på 44 mill. kr. årlig. Til gengæld vil der blive et indtægtstab på 17 mill. kr. årligt, således at nettobesparelsen udgør 27 mill. kr. årligt. Beregninger viser, at man ikke ved rationalisering kan afhjælpe disse strækningers underskud.

kommer spørgsmålet om, hvor grænsen skal drages mellem dem, der skal være tjenestemænd, og dem, der ikke skal være det.

Til det første skal bemærkes, at det er vor bestemte opfattelse, at det ikke vil blive billigere for staten, hvis den skal til i større omfang end nu at optræde på arbejdsmarkedet som arbejdsgiver for løst antaget personale. Bortfalder retten til pension, vil det ganske givet betyde, at det bliver helt andre krav og ønsker end dem, der er stillet hidtil, der bliver fremført af organisationerne, og den aktionsret, som disse naturligvis i givet fald ser sig nødsaget til at anvende, bevirker, at der kommer helt andre momenter ind i forhandlingerne om arbejdsvilkårene.

Det andet vigtige spørgsmål om, hvor grænsen skal drages mellem tjenestemænd og ikke-tjenestemænd, bliver utvivlsomt heller ikke nemt at klare for udvalget.

Adskillige funktioner må og skal udføres af fast ansatte tjenestemænd af såvel højere som lavere grader, og her tænker vi i første række på postvæsenet, politiet samt fængselsvæsenet og de, der er beskæftiget indenfor den offentlige forsyning.

Thorkil Kristensen har iøvrigt givet udtryk for den tanke i hele dette spørgsmål, at det kun skulle være de højeste stillinger indenfor staten, der skulle besættes med tjenestemænd, og om hvorvidt professoren derved særlig har tænkt på de nuværende kongelige udnævnte, skal vi lade være usagt.

Som et lille sidespring i den forbindelse skal vi anføre, at der eksisterer det pudsige, at tjenestemænd, der i henhold til tjenestemandsløven af 1958 ansættes i stillinger, der rangerer lidt over det almidelige, bliver kongelig udnævnt, medens den jævne store hob bliver ansat enten af chefen for pågældende styrelse eller ministeren. En anden pudsighed er den, at den kongelig udnævnte skal underskrive en erklæring om at ville overholde grundloven, medens det samme ikke kræves af den, der ansættes af en minister. Hvorfor denne forskel stadig eksisterer, må guderne vide, thi for os at se gælder dette, at grundloven skal overholdes af alle, uanset om man er ansat i 3. eller 30. lkl.

Som ovenfor nævnt er der funktioner at udføre i samfundet, der ifølge sin karakter kræver mennesker med et fast tilknytningsforhold til staten, men på den anden side bør det ikke undlades at fremdrages, at der på adskillige områder intet er i vejen for, at staten i højere grad end nu kan anvende løst antaget arbejdskraft og alligevel få sine funktioner udført.

For eksempel anvendes ved banerne i adskillige lande overhovedet ikke tjenestemænd i den forstand, som vi kender det, og jernbanetrafikken afvikles dér med personale, som uddannelsesmæssigt står fuldt på højde med danske jernbanemænd, og forøvrigt findes som bekendt ved Danske Statsbaner et ikke ringe antal løse sæsonarbejdere.

Hele problemet, som vi her har fremdraget, blev forøvrigt drøftet på det tillidsmandskursus, foreningen afholdt på ferie-hjemmet i dagene fra den 30. august til 6. september, og det var interessant at konstatere den interesse, kursusdeltagerne viste for emnet. Udvalget er nu gået i lag med opgaven, men resultatet af udvalgsarbejdet bliver utvivlsomt efter vor opfattelse, at der intet ændres af betydning i hele spørgsmålet »tjenestemanden i fremtiden«.

Hvorfor gør lokomotivmændene alt det for os ...?

Han sidder ved balustraden ud mod Kalundborg fjord, en 26-årig københavner, lyshåret, blå øjne – der hænger stadig lidt af en slå-på-tæven-fyr ved ham, som han sidder der i rullestolen. Det er ikke svært at ane naturens oprindelige hensigt med ham. Han skulle allerede nu have tilbagelagt perioden som læderjakke og været langt inde i et ægteskab af den slags, der altid holder, selv om det knager! En redefuld unger, en stille bajer i ny og næ – og søndag eftermiddag i Idrætsparken!

Men så var det, naturen pludselig ombestemte sig. Endnu før noget af det rigtigt var kommet igang. Kræfterne forsvandt, han begyndte at vakle, mistede balanceevnen. Til sidst måtte han gå i seng. Og her lå han og blev stadig mere hjælpeløs. I fjorten måneder lå han på ryggen, hans talemuskler blev næsten lammet. Så blev han flyttet til Nørre Hospital, Københavns plejehjem. Og her begyndte det langsomt at gå fremad igen. – Og nu er han mellem de halvt hundrede svagføre, der er inviteret til Røsnæs.

Det forstår han ikke rigtigt.

– Sig mig, spørger han, hvorfor gør lokomotivmændene egentlig alt dette for os? Jeg mener – det har de jo ingen pligt til ...!

Så sandt, så sandt ... Og hvad skal man svare ham?

Når man er svær kronisk invalid, bliver ens omgivelser naturligt delt op i to. Der er først alle de raske. Og er man ung – og oprindelig tænkt som

lidt af en slå-på-tæven-fyr – kan man godt se med en smule bitterhed på den – næsten overflødige – mængde struttende sundhed, man er omgivet af. Og så er der alle dem fra ens daglige verden, ens egne, de syge ...

Hvad skal man svare?

– Pligt? Næh, ligefrem pligt dertil

– Jamen hvorfor gør de det så?

– Ja, mon ikke fordi det netop *ikke* er en pligt – hvis du forstår, hvad jeg mener. Fordi det ikke er nogens pligt – og derfor måske netop *enhvers* pligt!

– Ja, ja – så er det godt! stammer han.

Der er åbenbart grænser for, hvad man skal høre på. Også selv om man sidder i rullestol.

Sygdommen, der kommer som en tyv om natten.

I årets feriehold af svagføre deltog der ialt elleve, der var ramt af den unge mands sygdom, dissemineret sklerose. Der var en forhenværende sporvognsmand imellem. Han sad i en rullestol på 19. år. Han var vognstyrer og stod op en morgen som alle andre, så faldt han pludselig omkuld.

Han blev ikke så lidt forbavset – det var aldrig sket før, at han sådan uden videre stod og skvattede om! Han fik sig stavlet på benene igen, lidt fornærmet over det skete – og så faldt han pány!

Og da blev han ræd, hundeangst. Han krøb på alle fire ind i sengen og bad sin kone sende bud efter lægen. Det var første gang, han var syg. –

Søndag eftermiddag var der forskellig underholdning i det fri.

Lyngse ser fra skrænten ud over vandet.

Nu bor han på Nørre Hospital sammen med den spørgeivrige unge mand fra før.

Ingen ved, hvornår sklerosen kommer, den er som en tyv om natten, siger han . . .

Lystbæk, en tømrer fra Århus, har været syg et lignende antal år. Ham har sygdommen trænet op til næsten overjordisk tålmodighed. Han er helt afhængig af de raske – han kan end ikke sove uden at have hjælp. En gang hver nat må en af hans to voksne sønner vækkes. Så skal far vendes i sengen.

Sønnerne er unge, de har ret til engang imellem at komme lidt senere hjem end sædvanligt. Og så sidder Lystbæk i stolen og venter, venter. Han har heldigvis et par dejlige sønner. – Nu skal du i seng, far! siger de, når de kommer . . . Og far under dem af hjertet alt, hvad der hører ungdommen til.

Fornylig spillede de fodbold i Flensburg. Da sad han glad og ventede lige til de kom hjem . . .

En håndværker kan altid klare sig.

– Det er som raske og rørige, vi skal lære os at være inaktive, f. eks. forberede os på en tilværelse

som forhenværende, når alderen kommer. Det er muligt, lægerne og psykologerne har ret, når de nu forsøger at læse os dette. – Men hvem går og forbereder sig på en tilværelse som kronisk syg eller invalid? Og pludselig invaliditet er dog ellers i dag en mulighed, der truer enhver af os.

Blandt de svagføre, der nød de solfyldte, strålende dage på Røsnæs i år, var en forhenværende brolægger fra Ålborg. Han var opereret for slidgigt i hofterne. Det var umuligt for ham at blive klædt på, da hans kone faldt væk for tre år siden. Der sad han en morgen på sengekanten og spekulerede en løsning frem på et fundamentalt problem: Hvordan fik han nu nogensinde trukket sine strømper og bukser på?

Så fik han hjælp af sin praktiske snilde.

Han fandt et par krøllejern frem og stak de to håndtag op i hver sit stykke ledningsrør. Hokus-pokus! Han havde opfundet den ideelle påklædningsaks, som både skåner tøjet og tillader én at blive siddende i den stive stilling, slidgigten dikterer. – De to sygeplejersker fra Røde Kors, der som sædvanligt var til stede hele ugen, havde aldrig før set et så genialt redskab til formålet!

Den gamle legionær og den gamle sømand.

Invaliditet har mange grader og former. – Er man invalid, når man gennem slid et langt liv har bragt sin konstitution så langt ned, at en ellers nogenlunde uskadelig bronchitis er tilstrækkelig til at gøre resten?

Ja, man er.

Blandt feriegæsterne var »Marokko«, der bar sit tilnavn med stolthed. Han var gammel fremmedlegionær, havde meldt sig på 8 år og var prins Åges oppasser dernede. Der meldte sig seksten på én gang og kun fire slap fra det med livet. »Marokko« flygtede tilmed. Han var kommet for skade at blive uvenner med en anden hvervet soldat, hvilket gik hårdest ud over den anden. Og »Marokko« ville nødtigt miste sin frihed, så derfor . . .

Han vendte hjem til slid på herregårdene. Og for nogle år siden fik han så bronchitis.

Og Lyngse! Gennem 35 år arbejdede han på B. & W. Oprindeligt havde han sejlet – og det er just derfor, at han gerne foretrækker at sidde på bænken højt oppe på skrænten bag ved feriehemmet. Her kan han se ud over vandet . . .

Når han i sin tid forlod søen, skyldtes det en mærkelig oplevelse, som han vel næppe kan få nogen til at tro på, siger han, – men det er jo også ligegyldigt nu. Sagen var, at han var forhyret med »Norge« og skulle ombord om morgenen sammen med en finsk kollega. De havde lejet sig et væ-

relse i Nyhavn den sidste nat. Og her vågnede Lyngge pludselig, da en røst højt og tydeligt sagde. »Rejs ikke ud med »Norge« imorgen! – Pjat! tænkte Lyngge, men da finnen erklærede, at han havde hørt den samme røst, valgte de at desertere.

Som bekendt gik »Norge« ned ved den skotske kyst og 350 mennesker omkom. – Lyngge har tid til nu at sidde og spekulere på tildragelsen. Og ind imellem får han også tid til at undre sig såre:

– Jeg tænker på, siger han, hvorfor lokomotivmændene gør alt dette for os?

De raske og syge i hver sin verden.

Og der er flere, der spørger sådan, end Lyngge og den unge mand, der er nævnt i indledningen.

Spørgsmålet har sin forståelige baggrund.

Mange af lokomotivmændenes svagføre gæster kommer fra sygehjem, hvor man befinder sig i en lukket verden. De raske lever deres pulserende liv uden for denne verden; det sker kun alt for sjældent, at de lader dagens travle hjul gå i stå for at lytte til den svagføres, den invalides, den kronisk syges menneskelige eller sociale problemer.

Ganske vist – det sker hvert år, når lokomotivmændene åbner deres smukke feriehem, et initiativ, som fra i år også følges op af andre jernbemand, og det sker, når Social-Demokratens svag-

De svagføres yndlingsplads er balustraden ud mod fjorden.

Det kulinariske præsenteres.

føretog i oktober kører ud i landet. Men broen mellem de raskes og syges verden er stadig så lidt trafikeret, at den svagføre stadig har ret til at undre sig:

– Hvorfor gør nogen alt dette for mig . . . ?

Viggo Duvå.

Svagføreindsamlingen 1958

Det endelige resultat fra landsindsamlingen blandt medlemmerne til dette års svagførearrangement foreligger ikke afsluttet, fordi alle beløb ikke er indgået.

Indtil nu er der indkommet 8 276,02 kr. fra forskellige afdelinger m. fl., og medlemmerne har som tidligere år bevist deres trofasthed overfor den humanitære opgave, som foreningen er med til at løfte op i et omfattende plan, således at antallet af svagføre ved en smittende indsats til andre organisationer bliver større år for år.

Som tidligere år har der været 50 svagføre på vort feriehem, og vejrguderne viste sig fra deres gunstigste side og gav dermed grundlag for et lige så vellykket arrangement som tidligere.

Nordisk kursus 1958

Det tredje fællesnordiske kursus fandt sted på højfjeldshotellet i Sälen, der er beliggende i det nordvestlige Dalarna, ca. 900 km fra København, og kendt som en af de smukkeste egne i Sverige.

Den første del af rejsen foregik i sovevogn, som vi benyttede fra Malmø til Fagersta. Megen søvn blev det ikke til, for toget holdt ved hver station og fløjtede ved utallige overkørsler.

Efter at have rejst hele natten nåede vi endelig Fagersta, hvor vi havde et ophold på 2 timer, lige tid nok til at bese byen, der har ca. 5000 indbyggere og er beliggende ved det øvre løb af Kolbackåen.

Den er kendt for sin store industri af svensk kvalitetsstål, som forarbejdes på den største virksomhed af sin art i Sverige. Her beskæftiges 4000 mand.

Fra Fagersta tog vi til Ludvika, hvor vi mødtes med kursisterne fra de andre nordiske lande, og rejsens sidste del fandt sted i skinnebus op gennem det naturskønne Dalarna.

På os danske virkede det helt overvældende med de store fjælde og elvene, der kommer fossende medbringende tømmer fra de store fyrreskove. En nem transportmåde, der ikke har ændret sig væsentligt fra den første tid, man begyndte at fælde træer med salg for øje; men de store fabrikker, der modtager træet, følger stærkt med i udviklingen, f. eks. Ørebro papirfabrik, som vi passerede.

Der ligger som bekendt også centralværkstederne for de svenske jernbaner.

Ved ankomsten til Sälen blev vi det sidste stykke vej transporteret i rutebil til hotellet, der ligger ca. 900 meter over havets overflade, meget dekorativt anbragt mellem de høje fjælde, der danner et naturligt læbælte til beskyttelse for stormen, der kan være temmelig stærk heroppe.

Efter at vi havde fået anvist vore værelser, mødtes vi alle i spisesalen, hvor vi blev præsenteret for hinanden, og præsidenten, lokomotivfører Widing, Finland, bød os velkommen til kurset.

På værelserne boede vi to og to, men dog således, at ingen fra samme nation delte værelse. Dette var gjort for at skabe en større kontakt, hvilket også viste sig at være en god idé.

Selvfølgelig kunne der til tider være vanskeligheder med at forstå hinanden, men efterhånden som vi lærte hinanden at kende, gik det udmærket, og kammeratskabet var der ikke noget i vejen med. Mangen en aften gik med en hyggelig sludder om de lokale problemer, som blev diskuteret og sammenlignet. Særlig lønninger og tjenestetider var de emner, der optog de fleste.

Der var også tid til at spadsere op på fjeldtoppene, hvorfra der var en herlig udsigt; blandt andet kunne vi se de barske granitbjerge, der danner en naturlig grænse mellem Norge og Sverige.

Fra hotellet var der ca. 3 mil til Norge, så hvis nordmændene fik hjemlængsel kunne de hurtigt gå op eller køre med tovbane for at se hjem.

En af dagene var der arrangeret en tur i rutebil op for at bese det store kraftværk Trängslet, der er beliggende ved Østerdalselven mellem Särnasjön og Siljan.

Turen derop gik gennem det mest øde og barske landskab i Dalarna med barske fjelde, endeløse vidder, utallige små øer og skovstrækninger så uendelige, at man tror, de aldrig ender.

Når man betragter alt dette, forstår man godt, hvorfor de mennesker, der lever her, regnes for de mest frihedselskende folk i Sverige, hvad historien jo også taler om. For eksempel har dette folkeslag spillet en betydelig rolle i oppositionen mod de danske konger, sidst under Gustav Vasas krig mod Chr. Den 2. (1521-1523).

Efter at have kørt et par timer, kunne vi begynde at få fornemmelsen af, at vi var ved at nå vort bestemmelsessted, for nu var der livlig trafik af tunge lastbiler og indimellem en bil med rødt flag, der som bekendt i de egne betyder fare - sprængstof!

Før i tiden havde der overhovedet ingen bosat sig her, men nu var der opstået en lille by på ca. 3000 indb.

De havde deres egen biograf, teater, lazaret, og hvad der eller hører til i et moderne samfund. Efter et foredrag, som en af ingeniørerne holdt for os om »Trängslet«, begav vi os på en rundtur for at bese de forskellige arbejdsområder.

Da selve elven ingen faldhøjde har, må man lave denne kunstigt, hvilket man gør ved at opbygge en dæmning, og til dette formål bruger man i første instans sten, og for at forhindre vandets gennemtrængning udfyldes der med moræne. Det er anseelige mængder, der bruges af sten, ca. 4,5 mill. m³ og moræne 1,5 mill. m³, begge dele findes i rigelig mængde på stedet.

For at arbejdet skal udføres så rationelt som muligt, anvendes der maskiner af stor kapacitet, blandt andet to store gravemaskiner, der i et greb flyttede 7 tons, og fra opgravningsstedet gled en stadig strøm af lastvogne ned til dæmningen. Når denne er færdig, vil der fremkomme en sø på 70 km længde og 1 km bredde, men for at forhindre vandet i at samle sig på nuværende tidspunkt, havde man lavet to afløbstunneler i hver side af bjerget på 5 km længde.

Arbejdet påbegyndtes i 1955 og påregnes at være færdig i 1962. En kostbar historie; udgifterne alene for 1957 beløb sig til 140 mill. kr.

Fra dæmningen kørte vi ned for at bese selve maskinhallen, forinden fik vi udleveret stålhelme til beskyttelse mod evt. nedfaldende granitstykker. Heldigvis skete der ikke noget, medens vi var der nede, men helt ufarligt for arbejderne er det ikke, og derfor var lønnen vel også så stor, som den var, ca. 500 kr. pr. uge.

Kraftstationen ligger indesprængt i bjerget på elvens højre side, hvortil der er lavet tunneler, der er så store, at man kunne køre i rutebil derned.

Det var meget imponerende at se denne maskinhal, især når man tænkte sig, at vi befandt os 120 m nede i fjældet, hvor man havde opstillet maskinaggregaterne. Hver maskinaggregat bestod af en vertikal

turbine på 140.000 hk, og som arbejdede med en faldhøjde på 140 m, disse vil når anlægget er færdig, kunne afgive 700 mill. kwt pr. år.

I Sverige er prisen iberegnet den faste afgift 12 øre pr. kwt, så selvom udgifterne er store ved bygning af anlægget, er der dog mulighed for at få pengene hjem.

Efter rundturen dernede i dybet tog vi op for at bese arbejderboligerne, det var dejligt igen at se solen skinne, det må alligevel, selvom der tjenes meget, være et trist job at møde om morgenen inden det bliver lyst og være færdig til at gå hjem, når det er tusmørke.

Efter at vi havde beset arbejderboligerne, gik turen hjem til hotellet igen.

Det var med en vis vemodighed, vi den sidste aften tog afsked med hinanden. Vi havde nu i en hel uge været sammen og haft mange fornøjelige timer, og der var ikke stor sandsynlighed for, at vi ville træffe hinanden igen, hvilket også de forskellige talere gav udtryk for. Det havde helt igennem været en lærerig og fornøjelig uge, og vi kan kun sige vore svenske kolleger tak for den storartede måde, hvorpå de havde tilrettelagt kurset.

E. C. L. Christiansen.

Som E. C. L. Christiansen i det foregående har beskrevet, var Nordisk kursus 1958 i henseende til rejseindtryk, og opholdet på det pompøse højfjeldshotel, en virkelig oplevelse, der nok kunne få det til at gibbe i os danskere, der på mere end een måde er vant til at bevæge os i højder, der ikke rager så overvældende stærkt op over havets overflade.

Kort sagt, rammen om dette nordiske kursus var den skønnest tænkelige. Der var alt hvad hjertet kunne begære, høje fjelde, store vidder og – ikke at forglemme – god mad, masser af ren frisk luft, samt Ramlösavatten, hvilket sidste efter sigende skal være aldeles udmærket for fordøjelsen.

Jeg har engang ladet mig fortælle, at dersom man rigtig skal kunne nyde et smukt billede – maleri, foto-

grafi eller hvad man nu vil – da skal man sørge for en indramning, der på een gang fremhæver og giver billedet den rette effekt på en sådan måde, at helhedsindtrykket giver beskueren en fornemmelse af indhold, uden egentlig ydre påvirkning.

Det er klart, at disse rent billedtekniske forhold ikke slavisk kan overføres på alle livets forhold, og da slet ikke når en jordbunden natur som jeg skal prøve at beskrive indholdet af dette kursus, hvor vore svenske værter havde valgt en indramning så naturskøn, som tilfældet var.

Nordisk kursus 1958 var det tredje i rækken, siden det første kursus af denne karakter løb af stabelen i Norge i 1956. Jeg har ved tidligere lejligheder beskrevet de to første kurser, og her ret kraftigt kritiseret den form, hvorunder kurserne afholdtes.

Det er vel derfor ikke unaturligt, at det var med en vis skepsis dette års kursus blev imødeset, og selv om det skal indrømmes, at man i almindelighed ynder at påstå, at alle gode gange er tre, var mine forhåbninger til selve kurset ikke de allerstørste. Jeg var på det rene med, at rejse og ophold i sig selv ville blive en oplevelse, men ud fra den kendsgerning, at kursusplanen – indtil alle fire nordiske lande har haft arrangementet – skal ligge på et af NJU's sekretariat fastsat stade, forventede jeg ikke nogen afgørende ændring i forholdet til de to tidligere års kurser.

Men jeg skulle blive overrasket, og gud ske tak og lov for det. Ganske vist var oplægget og kursusprogram, et næsten slavisk plagiat af de tidligere kursers planer, men afviklingen blev overraskende god, set på baggrund af de muligheder – eller rettere sagt – mangel på muligheder, der altid vil være i et dikteret kursusprogram.

Overraskelsen kom allerede på den første kursusdag. Der var her – i lighed med tidligere kurser – indlagt forelæsnings timer, hvor ordførende fra hvert af de fire deltagerlande skulle give en oversigt over tjenestemandforholdene, i deres respektive lande, og kursisterne havde sat sig

velbehageligt til rette, forventende at høre en række redegørelser, de som aktive tillidsmænd var så nogenlunde kendte med i forvejen, og så kom det, der ligesom fik os alle til at spidse ørerne en ekstra gang.

NJU's præsident og formand for de finske lokomotivmænd, vor gamle bekendt G. W. Widing, må åbenbart have ment, at det var meget godt dette at stå og fortælle om de finske problemer, således som de er, og således som de tårner sig op i den nærmeste fremtid, men uden samtidig at beskrive de samfundsforhold, der danner baggrunden for disse problemer, ville den enkeltes forståelse og mulighed for bedømmelse af det kun hørte, blive så som så.

Widing gav derfor som afslutning på sin egentlige forelæsnings en uhyre interessant beskrivelse af de politiske og faglige forhold, der for tiden beskæftiger sindene så stærkt i Finland. Han omtalte splittelsen indenfor det finske socialdemokrati på en nøgtern og objektiv facon, og omtalte endvidere de specielle problemer naboskabet med Rusland påfører vore finske venner.

Det var virkelig interessant dette her. Man formelig kunne fornemme, hvorledes skyklapperne raslede af hver enkel kursist, her var jo lige netop det, man gerne ville høre lidt om, hvorledes forholdene er i de enkelte lande, og hvilke vilkår disse forhold giver det politiske og faglige arbejde.

Det er jo således her i livet, at alt er underkastet udviklingens og dermed foranderlighedens lov, og ud fra disse kendsgerninger må alt politisk og fagligt arbejde formes i takt med den udvikling, der sker. Men når det endvidere er således, at udviklingen ikke former sig ensartet indenfor de enkelte nationer, ej heller indenfor så nærbeslægtede som de nordiske, da turde det være en absolut betingelse for gennemførelse af kursus som disse, at man oplyser kursisterne om samfundsproblemerne indenfor i det mindste deltagerlandene.

Widing viste vejen dennegang, lad os håbe fremtidige nordiske kurser vil bygge på denne linie. Det vil gavne nordiske jernbanemænd i det

interne organisationsarbejde, og det vil ikke mindst være vel anbragte sten i det bygningsværk, der forhåbentlig engang vil resultere i et forenet Norden.

Et andet, uhyre interessant emne var optaget til debat på kursus under overskriften: Rationalisering – automatisering, oprindelse, erfaring, fremtidsudsigter.

Indleder var her förrådsdirektör Sten Ubbe fra det svenske generaldirektorat, der fortalte om rationaliseringens indførelse i administrationskontorerne med hulkortmaskiner og anden automatik, og ikke mindst fik vi en interessant redegørelse for brugen og nytten af elektronhjernner.

I forbindelse med forelæsningen var der gruppearbejde – forøvrigt det eneste gruppearbejde på kursus – hvor man diskuterede en række opstillede spørgsmål indenfor emnet »rationalisering og automatisering«.

Grupperne skulle besvare de stillede spørgsmål skriftlig, hvorefter en behandling og afsluttende diskussion med forelæseren foregik i et plenum-møde.

Det var i forbindelse med denne diskussion interessant at bemærke, at ingen af grupperne i deres besvarelse var faldet for fristelsen til at behandle de opstillede emner ud fra rene »jernbane«-synspunkter. Tværtimod kan man vist sige, at problemerne var behandlet meget objektivt, og ikke mindst var det bemærkelsesværdigt – og glædeligt – at se den enstemmighed, hvormed man gik

ind for et nordisk og – i videre perspektiv – internationalt samarbejde, såvel politisk som økonomisk.

De øvrige foredragsholdere på kursus var generaldirektör ved SJ Erik Upmark, der talte om jernbanerne og fremtiden, samt rigsdagsmand Einar Asp, der talte om trafikkoordinering.

Begge foredrag blev påhørt under stor opmærksomhed, det er jo problemer hver enkelt kender fra sine egne arbejdsområder, det var derfor glædeligt, at såvel generaldirektören som rigsdagsmanden drog paralleller mellem forholdene, således som disse udviklede sig i Sverige, og som de udviklede sig i de øvrige nordiske lande.

Sidste foredragsholder på kursus var studierektor Torwald Karlbom, fra LO, det svenske samvirkende fagforbund. Foredragets titel var: »Kulturspørgsmålene i den politiske og faglige bevægelse af i dag«, og man fik her et godt indtryk af, at også i Sverige er kulturproblemerne under stærk debat.

Karlbom er en interessant personlighed, der alene ved sin overbevisende fremstilling af problemerne virker stærkt på tilhørerne. Desværre blev der ikke givet lejlighed til debat efter dette foredrag, det kunne ellers have været udbytterigt at have hørt lidt om kursisternes personlige indstilling overfor disse vitale samfundsspørgsmål.

Skal man sluttelig prøve at konkludere dette tredje nordiske kursus, da vil det første, der falder een i

øjnene være dette, at kurset såvel idémæssigt som interesseskabende, rager højt over de to tidligere kurser af samme art. Man må dog ikke heraf udlede, at kurset var, hvad man i egentlig forstand vil kunne benævne som »godt«, dertil er der endnu en lang vej at bygge videre på.

Der er dog det virkelig gode at sige om nordisk kursus 1958, at det både har vist og bevist, at der er fremtid at bygge på.

Det bliver nu de finske organisationers opgave at arrangere næste års kursus, og man må håbe, at fremgangen fra i år vil blive fortsat.

Når herefter finnerne har haft arrangementet, da er første runde overstået, og der skulle da være en mulighed for en udbygning, der vil kunne gøre disse kurser til et virkeligt aktiv.

Hvad der har været den egentlige årsag til det gode oplæg i år, skal jeg ikke kunne sige konkret, men mon ikke det har været fordi Svenska Järnvägsmannaförbundet overdrog hele arrangementet til den, der gennem hele sit arbejde indenfor forbundet skulle have de største forudsætninger herfor? I hvert fald skal der gennem disse linier rettes en tak til Bengt Norling for hans indsats, der har givet det første spæde bevis på, at idégrundlaget for nordisk samarbejde i kursusvirksomhed er tilstede. Det står nu til fremtiden at sørge for, at idégrundlaget ikke skal sygne hen af mangel på vitaminer.

J. V. Christiansen.

Kampen om sjælene

Det moderne demokrati bygger på den opfattelse, at de samfundsmæssige beslutninger skal vokse ud af den fri meningsudveksling. Dette princip bygger hele vor tilværelse på.

Så vidt kan der tales om, at magten ligger hos folket, og at deres meninger bliver respekteret. Men man kan gå videre og stille spørgsmålet: Kommer enkeltmennesket til sin opfattelse i dagliglivets problemer efter selvstændig tænkning og vurdering og på grundlag af nøgterne informationer? Med dette spørgsmål åbner der sig uhyggelige perspektiver.

Hvem kan råbe højest?

Vore valgte politikere kan vel betegnes som samfundets rorgængere, men det synes, som om

der er andre kræfter, der har indflydelse på den kurs, der bliver beordret.

Det gamle slagord med, at penge er magt, gælder mere end nogensinde. Vi lever i et kapitalistisk samfund, hvor ytringsfriheden er sat i højsædet. Den, der kan råbe højest, bliver som regel bedst hørt, og de, der har forudsætningerne for at råbe højere end andre, er de stærke kapitalkredse, der har udnyttet dette fuldt ud.

Man behøver blot at nævne to ting: Pressen og reklamen. I hele den vestlige verden beherskes pressen af forretningskredse. Især er det udbredt i USA, og herhjemme er det jo ingen hemmelighed, at de førende dagblade er i hænderne på kapitalstærke personer.

Gennem tusinder af kanaler og ved mange forskellige midler er disse kredse i stand til at forme samfundets medlemmer efter deres billede. Dags-

pressen var eet eksempel, ugepressen med dens dyrkelse af snobberiet og konkurrencemennesket er et andet. Et tredje er reklamen.

Der anvendes i Danmark op imod 500 millioner kr. om året til reklame, penge, som man ville anse for bedre investering, hvis de blev brugt til saglig oplysning for at lede forbruget ind i sunde baner for befolkningen. Tværtimod anvendes pengene som et giftstof til at udrydde en selvstændig tænkning og vurdering hos forbrugerne, således at man bliver i stand til at føre menneskene som store flokke ind i den bås, man ønsker. Den moderne reklames opgave er at gøre mennesket til en funktion i systemet, og den funktion, mennesket skal udøve, er at gøre indtjeningen så stor som muligt.

Fisken og maddingen.

Det er sjældent, at dette bliver indrømmet åbent af forretningskredse, men det sker. Direktør *E. Magtengaard* fra *Colgate* i Danmark har for nylig udtalt sig særdeles tydeligt herom på en konference afholdt af Danske Salgslederes Fællesråd: »Forbrugerne diskuterer man ikke som sådanne. Navnlig diskuterer man ikke med dem. En fisker diskuterer heller ikke maddingen med fisken.« I referatet fra konferencen stod der, at han høstede stort bifald med disse bemærkninger.

I USA har man for at effektivisere menneskene i denne funktion taget den stærkt udviklede psykologi i anvendelse. Man har opfundet et nyt greb, motivanalyse, der går ud på at trænge ind i menneskesindets yderste afkroge for at finde frem til, hvilke motiver der til syvende og sidst får folk til at købe netop de varer, de køber, og hvilke typer annoncer, der påvirker deres underbevidsthed, uden at de selv er klar over det.

En amerikansk skribent, *Vance Packard*, har for nylig udsendt en bog om denne nye metode i reklameverdenen. Han skriver her blandt andet:

»Metoden er at smugle reklamer ind i vore hjerner, forbi bevidsthedens vagtposter. Nogle reklamefolk har i al stilhed forsøgt sig med muligheden af at indskyde »lyn-reklamer« i fjernsyn og film. Filmstumperne med reklamen farer så hurtigt hen over skærmen, at vort bevidste øje ikke opfanger dem, men vor underbevidsthed gør det. Sidst i 1956 påstod London-bladet »Sunday Times«, at annoncørerne havde fremkaldt en stigning i ice-creamforbruget i en biograf i New York ved eksperiment med indsmugling af reklamer i underbevidstheden. Brugen af sådanne hemmelige henstillinger rejser etiske spørgsmål af højst alvorlig karakter, især hvis de bliver brugt i politisk øjemed.«

Hvad det sidste angår, metodens anvendelse i politisk øjemed, udtalte lederen af det amerikanske gallupinstituts radio- og fjernsynsudsendelser i forbindelse med præsidentvalget i 1952: »Jeg forestiller mig en mand i afstemningsboksen. Han står med blyanten i hånden og tøver med at sætte sit kryds på papiret. Det er, som om han står i en butik og skal vælge mellem to typer tandpasta. Det mærke, der bedst har forstået at trænge ind til hjernen, vil han vælge.«

Forbrugerne må gå til modstand.

De uhyggelige perspektiver, som disse metoder i massepåvirkning åbner for os, maner til kamp, og det er naturligt, at kampen bliver ført gennem organer, hvor det er forbrugerne, der bestemmer. Her kommer Kooperationen naturligt ind i billedet.

Kooperationens virke adskiller sig fra det private forretningsliv på to meget vigtige punkter:

1. Dens opbygning er demokratisk.
2. Dens hovedopgave er at varetage forbrugerens interesser.

Kooperationen har ikke noget imod reklame. Tværtimod anvender den selv adskillige penge herpå. Men man vender sig mod reklamen, når den bliver brugt til at vildlede folk. Fh. handelsminister *Lis Groes* har gang på gang påpeget de urimeligheder, der i dag findes på dette område. Kooperationen ønsker, at forbrugerne skal føle sig trygge ved den påvirkning, reklamen udøver – at den først og fremmest skal være oplysende og vejledende.

I en tid, hvor demokratiets institutioner har vanskeligt ved at fange befolkningens interesse, og hvor erhvervslivet tager metoder i anvendelse, der reducerer menneskene til umælende ofre, har Kooperationen mulighed for at blive den slagkraftige faktor, der er i stand til at styrke det demokratiske element, idet den i sin opbygning og virke fremmer medlemmernes og medarbejdernes medleven.

Kooperationen bygger til syvende og sidst på den opfattelse, at ethvert menneske har en værdi i sig selv – og nu, hvor forretningslivet ikke blot slås om menneskenes pengepunge, men også om deres sjæle, er der mere end nogensinde brug for, at denne opfattelse kommer til udtryk i den praktiske gerning.

fra **MEDLEMSKREDSSEN**

Ændringer til kørselsfordelingerne

For de af vore tillidsmænd, der er valgt til at beskæftige sig med kørselsfordelingernes tilrettelægning og gennem dette arbejde at skulle være med til at »bestemme« over den enkeltes tilværelse, kan det være et problem om distriktets udkast nu kommer i så god tid, at man i ro og mag kan gennemarbejde disse og om de opstillede tjenester nu også holder. Vi har med glæde konstateret maskintjenestens anstrengelser for at turene foreligger så tidligt som muligt. Vi er indstillet på, at enkelte ændringer af uvæsentlig karakter kan komme på et meget sent tidspunkt, ofte efter at forhandlingerne med afdelinger er slut og turene godkendt.

En rettelse denne gang forekommer dog helt urimelig. Vi har forlængst godkendt vore damp-ture på Gb. og turvalg etableret. To dage før dette slutter kommer distriktet (maskintjenesten) med stor ærgrelse og meddeler afdelingerne, at en ren dagtjeneste nu skal erstattes med en nattjeneste. Dette til trods for, at man flere gange før de endelige forhandlinger har forespurgt trafiktjenesten om netop dette tog (10834) ville komme til at køre i den fastsatte plan, og hver gang har svaret været bekræftende.

Enhver lokomotivmand ved, hvad det kan betyde i en 12-sæts tur, når en dagtjeneste skal erstattes med en nattjeneste. Det forekommer ikke helt urimeligt, når vore medlemmer efterlyser en nærmere forklaring.

Det her nævnte eksempel står for os som stor mangel på hensyntagen til personalet. Vi ved meget vel, at statsbanernes trivsel går forud for mangt og meget, men trafiktjenesten går helt galt i byen, hvis man har den opfattelse, at rettelser af en hvilken som helst art kan sendes ud, når og hvor man finder det passende.

Vi bøjer os for de nødvendige ændringer, når disse kan indpasses i kørselsfordelingerne, også om dette giver forringelser af moderat størrelsesorden, men det er helt urimeligt at fremsende rettelser af så stort format som nævnt, næsten samme dag som de nye kørselsfordelinger træder i kraft. Vi har det desværre ikke sådan ved maskintjenesten, at det ligefrem trykker os med dagtjenester; det var derfor ønskeligt, om de udarbejdede planer tilnærmelsesvis kunne holde.

Skulle ændringer af væsentlig karakter blive nødvendige, må det være rimeligt at forlange disse frem inden afdelingerne godkender kørselsfordelingerne, det er nemlig en ret dyr foranstaltning at skulle foretage nyt turvalg og dermed omplacering af personalet, hvilket kan blive nødvendigt hvis rettelserne er af nævnte karakter.

G. A. Rasmussen.

Delegeretmøde i Fællesorganisationen DSB

Fællesorganisationen DSB har den 25. og 26. september afholdt delegeretmøde i København.

Formanden, Hj. Jensen, behandlede i sin beretning de mange problemer, man havde haft at arbejde med siden sidste delegeretmøde. Forhandlingerne omkring overenskomstfornyelserne havde været vanskelige, men det var lykkedes at komme igennem med mange forbedringer. Med hensyn til gennemførelsen af den nye tjenestemandsløve var Hj. Jensen af den mening, at loven som helhed var acceptabel. Der var ganske vist et par punkter, hvorom der kunne diskuteres, nemlig pensionsalderens forhøjelse og pensionsbidragenes størrelse. Man skulle dog tage i betragtning, at der ved 67 års alderen indtrådte en væsentlig bedring af pensionen ved opnåelse af folkepensionstillægget, medens man for det sidstnævnte forholds vedkommende kunne søge mulighederne udnyttet for en kompensation.

Til den iøvrigt omfattende beretning havde adskillige af de delegerede ordet, og den fremførte kritik blandt den megen velvilje forekom som småtterier, hvorpå beretningen enstemmigt godkendtes.

Man vedtog en udtalelse, hvori siges:

Fællesorganisationen DSB's delegeretmøde afholdt den 25. og 26. september 1958 i København anerkender de ved sidste overenskomst fremkomne

forbedringer, såsom arbejdstidsforkortelsen og bedre sygeordning som skridt i den rigtige retning.

Delegeretmødet anerkender ligeledes de fremskridt til forbedring af lønarbejdernes økonomiske og sociale vilkår, som det hidtil er lykkedes at tilkæmpe sig ad overenskomstmæssig vej eller ved lovgivning, og det er en selvfølge, at en udbygning af overenskomstsyste­met stadig må forøges gennem disse instanser.

Delegeretmøde peger i denne forbindelse på gennemførelse af fuld søgnehelligdagsbetaling, fuld løn under tilskadekomst og sygdom samt en videregående bevægelse i spørgsmålet om kortere arbejdstid og opfordrer den kommende hovedbestyrelse til at søge disse krav gennemført ved de kommende overenskomstforhandlinger.

Statstjenestemændenes overenskomst ved lov af 7. juni 1958 blev i den del af loven, som bl. a. hævdede pensionsalderen fra 65 til 67 år, en stor skuffelse for vore medlemmer. Det er vor bestemte opfattelse, at der bør arbejdes for nedsættelse af folkepensionsalderen, således at pensionen er gældende fra det 65. år.

Idet vi tager afstand fra splittende tendenser i vore rækker, opfordrer vi medlemmerne til at støtte tillidsmændene bedst muligt i arbejdet for bedre kår og muligheder, fordi forbedringer ikke kan opnås uden et godt tillidsforhold og samarbejde arbejderne imellem.

Formanden, Hj. Jensen, genvalgte med akklamation.

Til ny næstformand valgtes Hans Jensen, Århus, i stedet for Peter Jørgensen, som ikke ønskede genvalg.

Sekretæren, A. Gorm Petersen, gik af på grund af alder og i stedet valgtes Poul Skov, København.

Redaktøren af Værksteds-Tidende, Roger Nielsen, genvalgte.

En svagføres hilsen

*Til samtlige medlemmer af
Dansk Lokomotivmands Forening.*

Modtag min hjerteligste tak for dagene fra 8. til 15. september på Ferie- og Rekreati­onshjemmet på Røsnæs! Jeg tør sige, at det var den store oplevelse for os svagføre at få den tur, og kunne hvert medlem se den glæde og begejstring, det var for os at nyde de dejlige dage, da ville han glæde sig!

Tak!

Jeg ville gerne have sagt tak ved festen dernede, men jeg føler mig ikke stærk nok til at tage ordet og føle de mange øjne se på mig.

Jeg kom til skade den 29. september 1953 (i går var det 5 år siden), min mand lå på hospitalet opereret for mavesår og skulle på rekreation på »Næsseslottet«. Jeg skulle ringe til sygeplejersken og få at vide, hvad han skulle have med derved af tøj.

Jeg var syerske og tillidsdame på min arbejdsplads. Chefen bad mig blive og lave noget arbejde færdigt, som skulle afleveres til en kunde. Jeg blev og syede arbejdet færdigt. Da jeg kom til linie 10's endestation på Toftegårds Plads var klokken mange.

Jeg havde omstigning og der holdt en bus, den tog jeg og kørte da 3 stoppesteder. Da bussen holdt, skyndte jeg mig ud. Samtidig med den bus, jeg kørte med var en anden kørt og holdt lige bag den. Jeg stod af og gik ud mellem busserne, og en folkevogn fra modsatte side kom og påkørte mig. Jeg blev i ambulance kørt til samme hospital, hvor min mand lå. Jeg var slemt medtaget, åbent kraniebrud – hovednerven taget skade – mistet synet (tænk en syerske uden at kunne se) og slemme kødsår på benene. Efter 11 døgn bevidstløshed kom jeg til bevidsthed (men var næsten blind), gangen var meget sløj, jeg måtte lære at gå. 2 år efter kom min læge i tanker om at prøve en operation på Ortopædisk Hospital. Jeg blev der opereret den 3. november 1955, min højre storetå blev gjort stiv og foden skåret op omtrent fra storetå til vristen og et stykke plastik øget i senen på storetåen. Det lettede på synet, trykket fra den forkortede sene holdt op og jeg fik noget af synet tilbage.

Det lyder som et eventyr.

Ville vi for 35–50 år siden have fortalt, at man kunne gøre en tå stiv og sætte plastik i hovedsenen, ja, så ville folk tro, man var tosset.

Ingen, som ikke selv har prøvet at miste sit syn, kan forstå min glæde og tak, at jeg kan se (nogenlunde), men jeg er stadig lidt bange og har mindreværd, fordi jeg føler mine medmennesker ser på mig (fordi jeg bærer det gule armbind med 3 sorte prikker).

Jeg tænker, De har et fagblad. Vær venlig og sæt min tak i.

Endnu engang tak!

Marie Jørgensen, Høffdingsvej 45, 2., Valby.

Et væld af værdifuld litteratur for hele familien!

De mørke aftener er ved at liste ind på os, og så står læsesæsonen for døren.

Forlaget Fremad møder atter i år med et ualmindelig fint og afvekslende efterårsprogram: fremragende danske forfattere, store internationale succeser og et væld af interessante populærvidenskabelige og andre faglige bøger.

Mange danske forfattere.

Den unge mesterfortæller Poul Ørums nye roman hedder »Lyksalighedens Ø«; den skildrer to børns farvel til barndommen og deres møde med de voksnes fremmede verden. Sam Besekow har skrevet en stærkt handlingsmættet roman om en svensk almuedrengs snoede livsbane blandt cirkusartister og skuespillere: »Ild brænder, Eng gror«, som er radioens aftenføljeton i dette efterår. En meget talentfuld debutant finder man i Henning Ipsen; hans roman: »Det Herrens Ar« handler om beboerne på en lille ø, hvis kvinder går amok på grund af hungersnød og erotisk vansmægten, mens deres mænd er i krig. Jul. Bomholt afslutter sit store poetiske erindringsværk om sin barndom med »Døgnflue og Evighed«, der skildrer mellemskoleårene i Sil-

keborg. Den gamle vismand K. K. Steincke har naturligvis også en ny bog på stabelen, den hedder »Slå Bremserne i« og er en vittig og slagfærdig bog om vor tid og dens problemer. »Lunets Sønner« er en ny udgave af protokolsekretær Svend Thorsens muntre fortælling-samling fra Sønderjylland. »Bogen om Peter Freuchen« bliver uden tvivl en af efterårets mest populære bognyheder, en virkelig folkebog, som alle den store eventyrers mange beundrere kan glæde sig til. Blandt bidragyderne er H. C. Hansen, Niels Bohr, Ejnar Mikkelsen, Therkel Mathiasen, Hakon Mielcke samt Peter Freuchens datter, Pipaluk, og hans bror, Ib Freuchen, der har redigeret den smukke, rigt illustrerede bog.

Store udenlandske navne.

Blandt oversættelserne er der en ny bog af den indiske forfatterinde Kamala Markandaya, »Vreden fra Dybet«, – en fængslende kærlighedsroman på baggrund af den tid, da Indien blev en selvstændig nation. Den verdensberømte italienske forfatter, Ignazio Silone, afslører i »Lucas Hemmelighed« et uhyggeligt justitsmord, som blev begået mod en uskyldig mand. Den 25-årige polak, Marek Hlasko, vakte international sensation med sin lille roman »Ugens ottende Dag«, hvori han skildrer et ungt par, hvis kærlighed knuses under diktaturets frysende umenneskelighed. Fra Polen kommer også novellesamlingen »Rebeller«, der bedre end mange politiske rapporter fortæller om livet i det nuværende Polen. Kampen om »Mary Deare« er en drønspændende søroman af den verdensberømte engelske underholdningsforfatter Hammond Innes. En anden engelsk forfatter, W. E. Bowmann, slår på de humoristiske strenge og fortæller i »Vi tapre Bjergbestigere« en ualmindelig grinagtig historie om en bjergbestigning, der slog alle rekorder. En topræstation blandt historiske biografier er den engelske lektor Allan Bullocks afslørende bog om »Hitler«. Dette rigt illustrerede værk er i sandhed besættende læsning om nazityrannen og hans onde gerninger, der greb ind i hvert eneste menneskes liv.

Nye fagbøger.

Den landskendte madekspert, fru Kirsten Hüttemeier, møder med en fin nyhed: »Den lille Hüttemeier«, som er en nem og praktisk, illustreret kogebog for alle hjem til en fornuftig pris. I serien »Radioens Grundbøger« udsendes Karl Clausens »Dansk Folkesang gennem 150 År« og Kjeld Windings »Danmarks Historie«. Begge bøger er rigt illustrerede og prisen meget lav.

Opmærksomheden henledes på, at DLFs girokonto 20541 er ophævet. Fremtidig skal alle indbetalinger til DLT gå over girokonto 24542, dog skal alle annonceindbetalinger gå over annonceekspeditionens girokonto 22289.

Til pensionisterne i København

Afdeling 1 indbyder vore pensionister til at aflægge besøg på remisen søndag den 12. oktober kl. 13,00. Det er et gammelt løfte vi hermed indfrier, idet ikke så få af vore ældre kolleger har fremsat ønske om at se den tidligere arbejdsplads efter ombygningen.

Der bliver lejlighed til at se det nye MY-værksted, den nye overnatningsbygning og endelig vore skabs- og opholdsstuer efter moderniseringen.

Velkommen den 12. oktober kl. 13,00 udenfor marketeriet.

P. a. v.
G. A. Rasmussen.

Byttet tjenestested efter ansøgning pr. 1-10-58.

Lokomotivfyrbøderne:
K. S. Jensen, København Gb., og
I. L. Clausen, Esbjerg.

Overgået til stilling som kontorist pr. 1-10-58.
Lokomotivfører B. L. Flink, Århus, i Århus.

Dødsfald.

Pensioneret lokomotivfører H. H. Christiansen, Odense, er afgået ved døden.

Pensioneret lokomotivfører C. M. Christiansen, Fredericia, er afgået ved døden den 25-9-58.

MEDLEMSLISTEN

Overgået som ekstraordinært medlem pr. 1-10-58.

Elektrofører F. E. Hørner, Camilla Niensens Vej 12, 3., København F.

Lokomotivfører R. Jensen, Flensborggade 61, 2., København V.

Lokomotivfører K. L. Eriksen, Leos Alle 27, Tønder.

Lokomotivfører L. C. Knudsen, Ansgarsvej 10 C, Fredericia.

Lokomotivfører H. A. Christiansen, »Carmen«, Svane-damsgade 35, st., Nyborg.

Lokomotivmændenes Enkekasse

Regnskabsoversigt for året 1957-58

Den 1. august 1957 var medlemstallet 123 og 31. juli 1859 106. Afgåede ved døden er pens. lokomotivfører J. S. Andersen, Lunderskov, pens. lokomotivfører A. L. V. Christensen, Kø., pens. lokomotivfører E. C. Christensen, Vo., pens. lokomotivmester H. H. V. Clausen, Kh., pens. lokomotivfører C. P. U. V. Ekelund, Hg., pens. lokomotivfører A. V. K. Endersen, Ge., pens. lokomotivfører H. A. R. Folkenberg, Kh., pens. lokomotivmester K. C. Frederiksen, Od, pens. lokomotivfører K. K. O. Johansen, Kh., pens. lokomotivfører V. A. H. Lund, Kh., lokomotivfører H. V. Nielsen, Hg., pens. lokomotivfører K. P. U. Nielsen, Nf., pens. lokomotivfører V. A. J. Olsen, Kh., pens. lokomotivfører A. P. M. Olesen, Ng.; udmeldt er pens. lokomotivfører E. C. J. Christensen, Kh., pens. lokomotivfører H. Israelsen, Kø., pens. lokomotivfører H. C. Pedersen, Hi.

Ved årets begyndelse ydedes understøttelse til 109 enker, ved årets slutning til 116 enker.

Enkekassens rentebærende formue udgjorde d. 1. august 1957 kr. 158.801,21, d. 31. juli 1958 kr. 157.794,23.

<i>Indtægt.</i>	Kr. Ø.	<i>Udgift.</i>	Kr. Ø.
Kassebeholdning pr. 1. august 1957	11.401,21	Understøttelser	8.030,00
Kontingent	2.049,00	Gebyr og kort-giro	97,43
Renter	5.691,45	Provision og afdrag	120,00
		Kontorhold	500,00
		Kassebeholdning pr. 31. juli 1958	10.394,23
	19.141,66		19.141,66
<i>Aktiver.</i>	Kr. Ø.	<i>Passiver.</i>	Kr. Ø.
Østifternes Kreditforenings obligationer, kursværdi kr. 114.250,00	142.400,00	Enkekassens formue	157.794,23
Stabiliseringslånet, kursværdi kr. 2.725,00 :	5.000,00		
Indestår i Bikuben og på giro	10.394,23		
	157.794,23		157.794,23

N. J. Themsen, kasserer.

Regnskabet er revideret og fundet rigtigt i overensstemmelse med de fremlagte bilag. Obligationer og kassebeholdning til stede.

København, den 13. august 1958.

Axel Hansen,
revisor.

P. J. Persson,
revisor.

Der indkom 24 stemmesedler. Alle valg blev genvalg.

H. E. H. Kruse, Sdr. Boulevard 38, 1. SV.
C. Christoffersen, Sdr. Boulevard 112, 3., th. Tlf. Vester 7147.

C. V. Christensen,
Abjergvej 25.

N. J. Themsen,
Sæbyholmsvej 39, Valby.
Tlf. Damsø 3109.

**KONFIRMATIONEN
STAAR FOR DØREN**

**DERES GAVEPROBLEM
BLIVER MINDRE, OG
DERES PENGE STØRRE
HOS OS**

**HERREURE
vandtæt, Incabloc
KR. 88.—**

**DAMEURE
17 sten, 20 micr. double
KR. 88.—**

DEN NYE URMAGER

Vi giver som sædvanligt 50% rabat på ure. Alle reparationer udføres.

HELLERUPVEJ 12

HE 6758

Uden Udbetaling

Som Tjenestemand kan De købe Herre- og Damekonfektion, Kjoler, Dreng- og Pigetøj samt Lingeri og Strikvarer paa vor populære

10 Maaneders Familie-Konto

J. ALBERTSEN

NØRRE FARIMAGSGADE 68-70

Ligeså **UUNDVÆRLIG**
jernbanen er for trafikken er

Statsanstalten for Livsforsikring

Hovedkontor: Kampmannsgade 4, København V

**DE FORENEDE
KULIMPORTØRER**
C. 211 HOLMENS KANAL 5 C. 211
KØBENHAVN K

Dansk Maskinpakning A/S

Amaliegade 41
København
C. 12528

*I dag ruller
sildebordet . . . i*

Restaurant 1860

-- og hver dag fra kl. 11,00 serverer vi små lækre varme frokostretter eller delikat smørrebrød.

Quick-lunch'en er lige noget for den travle forretningsmand: det rullende sildebord, en god gammeldags varm ret samt 3 slags fin ost . . .

-- det koster kun kr. . . . **6.00**

Bordbestilling: BYen 5829

Selvfølgelig har vi også à la carte retter -- og vore priser er populære!

Restaurant 1860's Selskabslokaler

Nørrevoldgade 92 1

Fjernsyn i restauranten

Tegn forsikringer i

**Statsbanepersonalets Brandforsikringsagentur
og Understøttelsesforening af 1891**

Telefon Humlebæk 713

Lav præmie - uden gensidighed - kulant erstatning

Tillidsmænd over hele landet - Alle arter forsikringer tegnes

S. Bendtsen & Co.s Eftf.

Telefon
Aarhus 2 3720

Skræderi
og
konfektion

Skræderforretning

Ryesgade 27, Aarhus

Leverandør
til DSB

Uniformer af enhver art leveres

Aktieselskabet
AARHUUS PRIVATBANK
AARHUUS KØBENHAVN

Ægte
Struer
Grovbrød

- i det lange løb vil De synes bedst om
ALBANI PILSNER

NYBORG

C. Knackstedt

Tlf. Nyborg 550
Spec.: Kranse, Buketter, Planter og Potte-Kultur. Direkte salg fra Drithus. Ingen Butiksleje - derfor billigste Priser.

N. URBAN SØRENSEN

SLAGTER

Altid 1. Kl. Varer

NYBORG - TLF. 111, 2 LIN.

NYBORG DAMPVASKERI OG TRI-RENSERI

Kemisk Tøjrensning
Telefon 54

HJORTSHØJ CHRISTENSENS

Tandteknik

NYBORG - TLF. 220

NØRREGADES KIOSK

Nørregade 9 (Alfred Johansen) Tlf. 261

Alt i

Dag- og Ugeblade, Tobak og Spiritus

½ C. F. Schalburg

VINGAARDEN I NYBORG

Grundlagt 7. juni 1817

Drewsen & Nellemann

NYBORG . TLF. 25 og 189

Isenkram-, Støbegods-, Glas-,
Porcelæn- og Udstyrsforretning

Til daglig og Fest

»BORGERFORENINGEN«
altid bedst

Tlf. Nyborg 1313 H. Nicolaisen

Bøger - Papir - Musik

Bødtcher-Jensen

Kongegade, Nyborg, Tlf. 33

Forlang!

**Carlsminde
øl og vand**

WERNER HANSEN

Urnager og Guldsmed

Briller med Dobbelglas
anbefales til Tjenestebrug.
Deres Sygekasse giver Tilskud.

HJ. MARTENS EFT.

v/ Peter Christensen

GULDSMED & GRAVØR

Nørregade 6, Nyborg, Tlf. 369

Nyborg Ligkistemagasin

K. Jacobsen. Snedkermester

Besørger alt vedr. Begravelse
el. Ligbrænding. Grdl. 1897.

v/ Slottet . Tlf. 171

Weinrich Nielsens

Bageri og Conditori

anbefales

ANDERSEN & KUDSK

Fotograf og Fotohandel

Kongegade 31 - Tlf. Nyborg 1077

S. Pryds

Slagtermester

Knudshovedvej 51

Telf. 1430 1. Kl.s Kød og Flæsk

Windsor Nørregade 20

Telf. 18 11

Herre- og Drengeskivning

RICHARD LEHN'S EFTF.

1. Kl. Herrekvivering Tlf. Nyborg 68

HB

forbrugernes
egen
virksomhed

HOVEDSTADENS BRUGSFORENING

KALUNDBORG

N. JENSENS SØNNER

Inventar og Bolig Montering

Tlf. Kalundborg 280

Beiers TAPET & FARVER

SKIBBROGADE 3, KALUNDBORG

Tlf. 254

Leverandør til Feriehjemmet

VARE-MESSEN
BUUR-NUDSEN

Sengeudstyr, Gardiner, Hvidevarer
Kalundborg - Tlf. 426

Spis mere OST,

ring saa kommer Fallesen

Tlf. Kalundborg 1029

Blomsterforretningen FLORA

Chr. Jensen - Skibbrogade 53
Kalundborg - Telf. 285
Buketter . Kranse . Dekorationer . Kurve
Lev. til Feriehjemmet

Å/s Kulimporten Dania

H. C. Andersens Boulevard 9, Kbhvn.

Central 3443

Centralværkstedernes Marketenderi

Da Marketenderierne i Centralværkstedet og Remiserne drives af Fællesorganisation D. S. B. og Dansk Lokomotivmandsforening, anbefaler vi Benyttelsen af disse.

Driftsudvalget.

L. A. Jørgensen, Lergravsvej 63

BOGTRYK

Telefon Asta 5002. København S

Reserveret

FIONETTE

Regnfrakker

½ RONDO RADIO

Stengade 24 og 28

Tlf. Helsingør 21 20 04

Byens største udvalg

i FJERN SYN

STRUER

P. WEILING

Struer . Tlf. 93

anbefaler alt
i moderne
Blomsterbinder!

Aut. installer

Henry Bertelsen

Tlf. 691-191 . Giro 48003

Østergade 5 . Struer

Å/s Struer Kulimport

Telf. 777

For Synet en Vinding,
køb Brillen hos Sinding!

★ STRUER . Tlf. 119